

decât ele și, care, totuși, le însoțește, așa cum sunetul fundamental însoțește armonia”. Picturile lui Vladimir Zamfirescu separă dar și leagă lumina de întuneric, fiindcă binele și răul sunt, pentru el, nume schimbătoare ale aceleiași realități. “Dacă acceptăm să trăim în fiecare zi, atunci să lăsăm umbra să întunece lumina, căci a înlătura una înseamnă a o înlătura și pe cealaltă. Cu alte cuvinte, existența nu poate fi lipsită de suferință, așa cum nu poate fi lipsită nici de bucurii. Același fenomen se manifestă și în creația artistică ce relevă, de fapt, sensul existenței”, mărturisește pictorul. Întrebând-mă dacă toate acestea nu provoacă un dezechilibru sfâșietor în conștiința creatorului, maestrul recunoaște că este așa, însă, crede că atunci când artistul reușește prin eforturile sale să capteze aspirațiile lui interioare într-o anumită ordine, el nu face decât să-și echilibreze sufletul sfâșiat de conflictele profunde care îi tulbură ființa. Prin eforturile sale, respectivul artist ajunge de la dezechilibru la echilibru, așadar, existența lui ar fi alcătuită din “morți amare și reînvieri sublimă”.

Lucrările sale trădează viziunea unui om care-și gândește existența. Hristos pe care îl reprezintă adesea este mai curând acela al Patimilor decât al Învierii, caracterul bizantin al picturii artistului accentuându-se de-a lungul anilor. Pânzele lui Vladimir Zamfirescu reprezintă o artă concentrată, care tinde către o prezentare, nu o reprezentare a Omului. “Nu știu dacă am mai spus-o cu vreun prilej, dar nu ar fi deloc exagerat să repet că “ochiul care pune întrebări”, cum l-aș numi, se adâncește într-o materie solitară, unde creația se confundă cu ființa dinlăuntru, unde reprezentările lumii extrinseci sunt modificate, unde nu numai spațiul dar și temporalitatea construiesc în intimitatea esențială a ființei, ceea ce va deveni expresia ființei din afară. Privită din acest plan, pictura mea prezintă umanul și nu îl reprezintă”, îmi completează interlocutorul meu enunțul.

Formele abia sugerate ale picturilor, contururile, umbrele, cele două planuri care compun spațiul tablourilor din care, în majoritate, unul esențial luminos și altul întunecat, abia intuit, lumina care vine din interior încălzind tonurile, figurile umane - ce apar în creațiile maestrului ce au un aspect spectral, cu mâini efilate, asemeni unor flăcări halucinante, ce par frământate de efortul de a scăpa de o condiție și a atinge o altă eminație spirituală - sunt, nu-i așa, particularități ale limbajului său plastic. “Semnele limbajului nu sunt expresii ale gândirii mele, ci cărămizile ei și pot deveni punți de comunicare doar dacă sunt capabile să articuleze un univers solidar și consubstanțial ființei mele. În felul acesta, cred posibilă comunicarea, adică relația creator-operă-spectator, trinitate existențială ale cărei părți se caută veșnic pentru a se găsi în unul. Felul în care se organizează aceste semne, dacă ele urmează în obiectivare modelului unei “matrice stilistice”, dacă ele însele sunt purtătoare de semnificații care conțin forța de a le strânge laolaltă în universuri independente - sunt întrebări pe care mi le pun și nu cred că, cel puțin în limita unei onestități profesionale, le pot rezolva în afara limbajului cu care sunt pregătit să străbat această golgotă a creației”, se confesează artistul..

Gabriela Bidu

